

Arne Trondrud
3630 Rødberg

Norges Høyesterett
Postboks 8016 Dep.
0030 Oslo

Rødberg 7. april 2014

ATT : Bergljot Webster, Bård Tønder
AD : Hr-2010-02151-U (Sak 2010/1818)

Jeg viser til mitt brev til dere av 17. desember 2010, et brev dere unnlot å svare på, og som dere i stedet overlot til direktøren for å avvise. For ordens skyld er brevet vedlagt her.

Som det fremgår av brevet ba jeg om en avklaring vedrørende konsekvensene av ovennevnte kjennelse sett i lys av Rt-2009-1681 og rettspraksis (som gikk i motsatt retning). Domstoloven § 71 (5) regulerer hvem som kan velges som dommere til forliksrådet, og jeg gjengir for ordens skyld ordlyden:

”Utelukket fra valg på grunn av stilling er: ...ansatte ved påtalemyndigheten, i politiet og kriminalomsorgen og personer som er tildelt begrenset politimyndighet.”

Det følger av dette at dersom en avgjørelse er avsagt av en rett satt med en dommer som har vært utstyrt med begrenset politimyndighet, og som følgelig er blitt valgt i strid med lov, ja, da skal den gitte avgjørelse oppheves, hvilket Høyesterett da også har gjort i de saker dette spørsmålet har vært aktuelt, bortsett da fra herværende sak.

Det fremgår av sakens fremstilling under ankebehandlingen for Høyesterett (sak 2010/1818) at én av dommerne i forliksrådet var utstyrt med begrenset politimyndighet (som oppsynsmann i Statens naturoppsyn) da han deltok i avgjørelsen. Til tross for dette kom Høyesterett frem til det motsatte resultat, og anerkjente derved at en ”politimann” *kan* sitte og dømme i norske domstoler.

Idet det går klart frem av loven så vel som av Høyesteretts egen rettspraksis, at en avgjørelse fattet av en domstol hvor en eller flere av de deltakende dommerne har vært utstyrt med begrenset politimyndighet, skal oppheves, ba jeg i mitt brev av 171210 om dommernes redegjørelse for hvordan avgjørelsen i min sak – som altså gikk i motsatt retning – skulle forstås i forhold til dl § 71 (5) og rettspraksis.

Som nevnt ovenfor nektet dere å besvare min høyst betimelige henvendelse, en unnlattelse som jeg – i lys av klar lovtekst og like klar rettspraksis – ikke kan forstå annerledes enn at er forårsaket av et ønske om å unngå selvinkriminering.

I ettertid har det blitt kjent for meg at dommerne Webster og Tønder har avsagt kjennelse i en sak som i prinsippet er *identisk* med herværende sak, og jeg viser da til sak 2009-1690 (Hr-2009-02405-A), en sak som for øvrig fikk en del presseoppslag nettopp fordi en dommer med

begrenset politimyndighet hadde sittet og dømt. La meg her gjengi førstvoterende Websters vurdering i sak 2009-1690:

(22) Det som etter min mening må være avgjørende i denne saken, er hva hensynene bak § 71 nr. 5 tilsier. Som nevnt er bakgrunnen for reglene om utelukkelse på grunn av stilling at domstolene skal være uavhengige av de øvrige statsmaktene, jf. Ot.prp. nr. 22 (2006–2007) side 51 og NOU 2002: 11 side 54. Ved at en person får begrenset politimyndighet, skapes det et tilknytningsforhold mellom personen og politiet. Myndigheten utøves under politimesterens kommando, instruksjon og kontroll, jf. Auglend mfl., Politirett, side 324. Dette tilsier at en person med begrenset politimyndighet ikke bør være valgbar etter domstoloven § 71 nr. 5.

(23) På denne bakgrunn er konklusjonen at tingretten var ulovlig besatt.

Nedenfor skal jeg gjengi Bård Tønders vurdering, som Webster har sagt seg fullstendig enig i, dette i sak 2010/1818:

”Høyesteretts ankeutvalg finner det enstemmig klart at anken ikke kan føre frem. Anke blir derfor å forkaste i medhold av tvisteloven § 30-9, annet ledd.”

Som nevnt er begge sakene i prinsippet identiske. Like fullt kom dere til to diametralt motsatte resultat. Den første avgjørelsen bygger åpenbart på lov, rettspraksis og prinsippet om en uavhengig domstol (dvs at man ikke aksepterte utøvende og dømmende myndighet i samme hånd), mens i den siste avgjørelsen har dere like åpenbart brutt med lov, rettspraksis og prinsippet om en uavhengig domstol.

Noe av poenget med en skreven lov er at den skal være både tilgjengelig, lik for alle og forutberegnelig. I det første tilfellet er loven det, mens den i det siste tilfellet er så uberegnelig og urettferdig som man vel kan tenke seg.

Som dommere skal dere ha forsikret at dere vil handle og dømme slik som dere etter loven og deres samvittighet kan forsvare, og at dere ikke av noen årsak vil vike fra rett og rettferdighet.

Jeg kan ikke se at dere i min sak har oppfylt én eneste bokstav i denne forsikringen. I og med at deres kjennelse mot meg ikke bare strider mot lov og rettspraksis, men også fremstår som en klar forskjellsbehandling, utber jeg meg deres presise redegjørelse for hvordan dere som dommere i landets øverste domstol kan forsvare begge resultatene – i identiske saker – samtidig.

Høyesteretts tilsidesettelse av lov og rett i min sak, har ført til at jeg i dag står i fare for å bli frarøvet mitt gårdsbruk. Mot denne bakgrunn anmoder jeg dommerne om å besvare min henvendelse uten opphold.

Med hilsen

Arne Trondrud

Kopi: Stortingets justiskomiteé; justisministeren; Domstoladministrasjonen; pressen; Drammen tingrett